

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu
Jménem republiky

Nález Ústavního soudu - senátu složeného z předsedy senátu Jana Filipa a soudců Radovana Suchánka (soudce zpravodaj) a Josefa Fialy - ze dne 5. září 2017 sp. zn. II. ÚS 3307/14 ve věci ústavní stížnosti M. J., zastoupeného JUDr. Josefem Šírkem, advokátem, se sídlem Dr. Bureše 1185/1, České Budějovice, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2014 č. j. 7 Tdo 1317/2013-65, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. prosince 2012 sp. zn. 10 To 58/2012 a rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. února 2012 č. j. 20 T 38/2011-3006, jimiž bylo rozhodnuto ve stěžovatelově trestní věci, za účasti Nejvyššího soudu, Vrchního soudu v Praze a Krajského soudu v Českých Budějovicích jako účastníků řízení a Nejvyššího státního zastupitelství, Vrchního státního zastupitelství v Praze, Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích, PPL CZ, s. r. o., se sídlem U Vozovny 658/8, Praha 10 - Malešice, Kooperativa pojišťovny, a. s., Vienna Insurance Group, se sídlem Templová 747/5, Praha 1 - Staré Město, J. H., I. L. a P. N. jako vedlejších účastníků řízení.

I. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2014 č. j. 7 Tdo 1317/2013-65, usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 11. prosince 2012 sp. zn. 10 To 58/2012 a rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. února 2012 č. j. 20 T 38/2011-3006 bylo porušeno právo stěžovatele být stíhán nebo zbaven svobody z důvodů a způsobem, který stanoví zákon, zakotvené v čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, princip presumpce neviny zakotvený v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i právo stěžovatele na soudní ochranu zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

II. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2014 č. j. 7 Tdo 1317/2013-65 a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. prosince 2012 sp. zn. 10 To 58/2012 se ve vztahu ke stěžovateli ruší.

III. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. února 2012 č. j. 20 T 38/2011-3006 se ve výroku o vině stěžovatele uvedeném pod bodem A.3 ruší a dále se ruší všechny jeho výroky, které na výrok o vině pod bodem A.3 navazují.

Odůvodnění

I. Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen "zákon o Ústavním soudu") se stěžovatel domáhal zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí, a to **pro porušení čl. 1 odst. 2 a čl. 10 Ústavy, čl. 36 odst. 1, čl. 37 odst. 3 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jakož i čl. 6 odst. 1 a čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.**

2. Ústavní soud si za účelem posouzení ústavní stížnosti vyžádal spis vedený u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen "krajský soud") pod sp. zn. 20 T 38/2011, z něhož se podává, že stěžovatel byl pravomocně odsouzen za několik jednání, která spočívala v tom, že:

A. Společně s P. N. ode dne 17. 2. 2010, kdy bylo v Rakouské republice v obci Weitra odcizeno motorové vozidlo tovární značky VW Golf Variant CL, registrační značky X, do dne 4. 3. 2010, užívali uvedené vozidlo s vědomím, že pochází z trestné činnosti, a to mimo jiné k provedení loupežného přepadení společnosti PPL CZ, s. r. o., v Českých Budějovicích dne 4. 3. 2010, po kterém s ním odjeli za obec Hrdějovice, kde ho odstavili a zapálili.

B. Společně s P. N. dne 4. 3. 2010 v 19:15 hodin v Českých Budějovicích po předchozí vzájemné dohodě, následném naplánování celé akce a přípravě, v úmyslu získat majetkový prospěch, oblečení do světlých kombinéz a s obličejí krytými kuklami, vyzbrojeni každý samopalem, vnikli do budovy společnosti PPL CZ, s. r. o., kde pod hrozbou použití zbraně přinutili přítomné zaměstnance společnosti k ulehnutí na zem a další pracovníci pod hrozbou použití zbraně znehybněli a z prostoru trezoru odcizili finanční hotovost ve výši nejméně 1 820 725 Kč, poté objekt opustili a odjeli vozidlem VW Golf Variant CL bílé barvy. Tímto jednáním způsobili poškození společnosti PPL CZ, s. r. o., škodu ve výši nejméně 1 820 725 Kč.

C. Společně s P. N. dne 22. 3. 2010 v 19:30 hodin v Praze 5 - Řeporyjích po předchozí vzájemné dohodě v úmyslu získat majetkový prospěch, maskování tělovou maskou na obličejí a oblečení v bundách s označením firmy PPL vnikli do objektu PPL CZ, s. r. o., kdy jeden z nich ozbrojený zbraní typově a tvarově shodnou se samopalem vzor 61 Škorpion s tlumičem nejprve uchopil strážného za ramena a pod pohrůžkou použití střelné zbraně ho odvedl do kanceláře v přízemí, kde jemu i dalším členům ostrahy nařídil, aby si lehli obličejem na zem, a v této poloze je dále střežil, zatímco druhý pachatel ozbrojený pistolí neznámé značky vyběhl po schodišti do prvního patra, kde vykopl dveře místnosti pokladny a pod pohrůžkou použití střelné zbraně přikázal vedoucímu směny provozu a dispečerům, aby si lehli obličejem na zem, poté donutil pokladní, aby mu do donesené plastové nákupní tašky vydala veškerou finanční hotovost, a po vydání peněz seběhl do přízemí. Poté oba pachatelé objekt opustili. Tímto jednáním způsobili poškození společnosti PPL CZ, s. r. o., škodu ve výši nejméně 3 060 314 Kč.

3. Za jednání spáchané pod bodem A byl stěžovatel napadeným rozsudkem krajského soudu ze dne 8. 2. 2012 č. j. 20 T 38/2011-3006 shledán vinným ze spáchání přečinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Za jednání spáchaná pod body B a C byl stěžovatel shledán vinným týměž rozsudkem krajského soudu ze spáchání zvláště závažného zločinu loupeže dle § 173 odst. 1 a odst. 2 písm. c) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

4. Stěžovatel dále jako jediný pachatel užíval v době od 14. 3. 2010 do 21. 11. 2010 několik osobních motorových vozidel, přestože věděl, že daná vozidla nezískal od původních majitelů a že daná vozidla pocházejí z trestné činnosti. Tímto se dle napadeného rozsudku krajského soudu dopustil trestného činu podílnictví dle § 214 odst. 1 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku.

5. Stěžovatel byl taktéž napadeným rozsudkem krajského soudu uznán vinným ze spáchání přečinu padělaní a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea prvního a druhého trestního zákoníku, jelikož dle skutkových zjištění krajského soudu si v době přesně nezjištěné opatřil a poté u sebe přechovával padělané osvědčení o registraci vozidla na motocykl tovární značky Yamaha RN12 s cílem toto osvědčení užít jako pravé.

6. Krajský soud napadeným rozsudkem stěžovatele odsoudil k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 9 let a 6 měsíců. Pro výkon trestu byl stěžovatel zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Stěžovateli byl zároveň uložen trest propadnutí věci, a to finanční hotovosti ve výši 3 700 Kč a motorového vozidla tovární značky Audi RS6 s upraveným VIN. Stěžovateli bylo společně se spoluobžalovaným P. N. uloženo, aby společně a nerozdílně zaplatili na náhradě škody vedlejší účastnici PPL CZ, s. r. o., částku 1 565 314 Kč s úrokem z prodlení a vedlejší účastnici Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group, částku 2 990 000 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla vedlejší účastnice PPL CZ, s. r. o., odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Stěžovateli bylo dále napadeným rozsudkem krajského soudu uloženo na náhradě škody zaplatit vedlejším účastníkům J. H. částku 210 000 Kč a I. L. částku 188 000 Kč.

7. Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu odvoláním podaným k Vrchnímu soudu v Praze (dále jen "vrchní soud"), který jej dle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítl, jelikož se ztotožnil se skutkovými i právními závěry krajského soudu.

8. Stěžovatel zamítavé usnesení vrchního soudu napadl dovoláním, o němž Nejvyšší soud rozhodl napadeným usnesením tak, že je jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu odmítl.

II. Argumentace stěžovatele

9. Stěžovatel namítá, že jeho odsouzení bylo založeno toliko na čtyřech důkazech z více než 40, které byly provedeny. Tyto důkazy jsou navíc důkazy nepřímé, přičemž v jednom případě šlo pouze o přenesenou pachovou stopu. Takové důkazy nepostačují k prokázání viny stěžovatele. V doplnění své ústavní stížnosti pak stěžovatel v této souvislosti poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2016 sp. zn. IV. ÚS 1098/15 [(N

47/80 SbNU 573), rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>] a namítl, že závěry obecných soudů nemohou na základě tohoto nálezu obstát.

10. Krajský soud při hodnocení důkazů nedodržel zásady vyplývající z § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu, především ignoroval zásadu presumpce nevin. Žádný z účastníků své napadené rozhodnutí ve vztahu k osobě stěžovatele řádně neodůvodnil, nevypořádal se s námitkami stěžovatele relevantním způsobem. Krajský soud použil důkazy svědčící proti jednomu obžalovanému N. i proti stěžovateli, ačkoliv ohledně osoby stěžovatele nic neprokazovaly, což další dva účastníci řízení v napadených rozhodnutích aprobovali. Tímto postupem byla porušena zásada individuálního posouzení viny stěžovatele.

11. Stěžovatel rovněž namítá, že účastníci řízení se taktéž nevypořádali s jeho poukazy na recentní judikaturu Ústavního soudu ohledně maxim dokazování a odůvodnění rozhodnutí, nepřímých důkazů a důkazu pachovou stopou. Markantní to bylo v případě loupeže v Řeporyjích, kdy jediným důkazem proti stěžovateli byla prokazatelně přenesená pachová stopa. Neobstojí ani snaha Nejvyššího soudu překlenout tento evidentní nedostatek důkazů neodůvodněnou konstrukcí o tom, že stěžovatel a spoluobviněný N. byli dobrými přáteli.

12. Stěžovatel uzavírá, že vytýká napadeným rozhodnutím a řízení, jež předcházelo jejich vydání, na straně jedné rozpor se zákonem a na straně druhé extrémní nesoulad mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudu nalézacího, jakož i ignorování zásady in dubio pro reo dalšími účastníky řízení.

III. Vyjádření účastníků a vedlejších účastníků řízení

13. Ústavní soud si v projednávané věci vyžádal vyjádření účastníků a vedlejších účastníků řízení ve vztahu ke skutku spáchanému v Praze 5 - Řeporyjích.

14. Krajský soud ve svém vyjádření uvedl, že stížnostní námitky v zásadě kopírují obhajobu stěžovatele uplatňovanou v řízení před krajským soudem, resp. v rámci jeho odvolání projednávaného před vrchním soudem. Krajský soud hodnotí tyto stížnostní námitky jako trvající polemiku s naplněním ustanovení § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu, kdy stěžovatel zejména polemizuje s tím, jakým způsobem krajský soud hodnotil provedené důkazy. Je skutečností, že skutkové a právní závěry krajského soudu týkající se předmětného skutku vycházejí z provedení a hodnocení nepřímých důkazů. Jde o souhrn takových důkazů, který dovoľoval bez důvodných pochybností uzavřít, že se stěžovatel společně s tehdy spoluobviněným N. předmětného jednání dopustili. Vzhledem k tomu, že stěžovatel ani v ústavní stížnosti neuplatňuje nové skutečnosti či nové důkazy, má krajský soud za to, že jeho námitky nejsou důvodné.

15. Krajské státní zastupitelství v Českých Budějovicích (dále jen "krajské státní zastupitelství") ve svém vyjádření uvedlo, že postup nalézacích soudů i Nejvyššího soudu považuje za zcela správný, pokud uznaly vinu v rozsahu, jak byly vyhlášeny odsuzující rozsudky. Se všemi námitkami se soudy vypořádaly a rozhodly na základě dostupných důkazů, ať přímých, či nepřímých. Jejich rozhodnutí jsou zcela objektivní a v souladu s procesními pravidly a vycházejí z úplného skutkového zjištění. Na tato rozhodnutí potom krajské státní zastupitelství v plném rozsahu odkazuje.

16. Vrchní soud uvedl, že z odůvodnění ústavní stížnosti je patrné, že stěžovatel argumentuje k případu loupeže v Řeporyjích svým názorem, že jediným důkazem proti němu byla pachová stopa. Tu označuje, resp. vyhodnocuje, jako prokazatelně přenesenou. Dále vytýká překlenutí nedostatku důkazů, avšak výslovně ve vztahu k rozhodnutí Nejvyššího soudu, kterým bylo rozhodováno o podaném dovolání. Vrchní soud, z podnětu podaných odvolání, přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku soudu prvního stupně, včetně výroku pod bodem A/III, jakož i správnost postupu řízení, které předcházelo, a neshledal odvolání důvodnými. V odůvodnění usnesení, kterými byla odvolání podle § 256 trestního řádu zamítnuta, vrchní soud na straně 7 rekapituluje, jaké argumenty odvolatel uvádí k jednotlivým důkazům a potažmo k důkazním závěrům nalézacího soudu k bodu A/III výroku. Na stranách 9 až 10 odůvodnění pak vrchní soud uvádí své závěry ohledně přezkumu části A napadeného rozsudku, kdy předně uvádí, že se krajský soud v žádném případě neopíral pouze o pachové stopy, resp. o jejich vyhodnocení, jako o důkaz osamocený, jak odvolatelé namítají, naopak vycházel z celého komplexu důkazů. V podrobnostech, co do uvedených částí odůvodnění, jakož i ohledně odůvodnění jako celku odkazuje vrchní soud na předmětné usnesení sp. zn. 10 To 58/2012, ve kterém jsou prezentovány výsledky a závěry přezkumu napadeného rozsudku, resp. odůvodněn výrok, kterým byla odvolání obžalovaných zamítnuta jako nedůvodná. K tomuto usnesení nemá vrchní soud, co by dále dodal.

17. Vrchní státní zastupitelství v Praze (dále jen "vrchní státní zastupitelství") ve svém vyjádření uvedlo, že z obsahu ústavní stížnosti vyplývá, že stěžovatel v podstatě pouze opakuje svoji obhajobu, kterou uplatňoval již

v řízení před obecnými soudy, které se však s ní ve svých rozhodnutích dostatečně vypořádaly. Pokud jde o skutek loupeže v objektu firmy PPL CZ, s. r. o., v Praze 5 - Řeporyjích, zde měl k jeho odsouzení, uvádí stěžovatel, stačit jediný důkaz - přenesená pachová stopa. Krajský soud v tomto případě provedl a následně hodnotil důkazy toliko nepřímé povahy. Ze svědeckých výpovědí zaměstnanců poškozené společnosti je zřejmé, že toto loupežné přepadení provedli dva pachatelé, kteří z hlediska typologie svých postav nevylučují, že by mohlo jít o obžalované. Stejný závěr pak lze učinit i s ohledem na záznam kamerového systému, který je důležitý i z toho důvodu, že díky němu se odbornému vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví balistika, podařilo identifikovat jednu ze zbraní držených pachatelem jako zbraň, která i se svým tlumičem odpovídá zbraní - samopalu vzor 61 Škorpion, který byl zajištěn při jedné z domovních prohlídek a který patří spoluobžalovanému P. N. Zásadním důkazem v této trestní věci je pak protokol o ohledání místa činu a odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví pachová identifikace, ze kterých vyplývá, že na místě činu zajištěné stopy jsou pachovými stopami obžalovaného N. a stěžovatele. Zajištění pachových stop na výše uvedených místech je významné z toho důvodu, že zcela (podle svědeckých výpovědí) koresponduje s místy, ve kterých se obžalovaní pohybovali. Jestliže je v případě jedné stopy (č. 3) zjištěno, že v této stopě se nenachází pachové stopy jak obžalovaného N., tak obžalovaného J., přičemž na místě, na kterém byla stopa zajištěna, se pohyboval pouze jeden z pachatelů, je podle názoru krajského soudu tato otázka logicky a přesvědčivě zodpovězena výsledkem zpracovatele odborného vyjádření u hlavního líčení, a to s poukazem na přenos pachové stopy. Z výslechu zpracovatele je pak zřejmé, že takovýto přenos pachové stopy jedné osoby druhou na místo je možný, kdy jeho předpokladem je to, že obě osoby byly krátce před přenosem stopy a jejím zanecháním na místě činu v bezprostředním úzkém kontaktu. Krajský soud hodnotil tyto důkazy i v kontextu se skutečností, že několik dní předtím provedli oba obžalovaní způsobem naprosto totožným vůči stejnému poškozenému subjektu loupežné přepadení v objektu v Českých Budějovicích. Vrchní soud neshledal v postupu soudu prvního stupně pochybení, přičemž zdůraznil správnost a důkazní podloženost skutkových závěrů nalézacího soudu. Krajský soud postupoval v souladu s § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu, v rámci hlavního líčení provedl v potřebném rozsahu relevantní důkazy, podrobil je i rozboru z pohledu věrohodnosti, míry pravděpodobnosti a důkazní podloženosti jednotlivých relevantních tvrzení. Důkazy řádně zhodnotil výhradně na podkladě svého vnitřního přesvědčení, vycházejícího ovšem z pečlivého uvážení všech okolností projednávaného případu, jednotlivě, v jejich souhrnu, vzájemné provázanosti i ve všech vzájemných souvislostech. Právo na obhajobu nebylo v žádném směru porušeno. Pokud jde o loupežné přepadení, odvolací soud připomněl, že se nalézací soud v žádném případě neopíral pouze o pachové stopy, resp. o jejich odborné vyhodnocení, jako o důkaz jediný a osamocený, naopak vycházel z celého komplexu důkazů, které v odůvodnění svého rozhodnutí vyjmenoval. Nejvyšší soud uvedl shodně s názorem vrchního soudu, že těžiště dovolacích námitek spočívalo v opakování argumentace obsažené již v odvolání. Vrchní soud se jimi zabýval a vypořádal se s nimi. Obdobné námítky byly součástí také celé obhajoby v předchozích stádiích trestního řízení a podrobně se s nimi vypořádal již krajský soud. Nad tento obecný rámec dovolací soud poukázal (ohledně skutku v Praze 5 - Řeporyjích), že krajský soud správně vycházel ze skutečnosti, že i tohoto loupežného přepadení se podle svědeckých výpovědí zaměstnanců poškozené firmy dopustili dva pachatelé (maskováni na obličej maskou s lidskou tváří), jejichž postavy nevylučovaly, že by to mohli být oba obžalovaní. Odborným vyjádřením byla pak z kamerového záznamu firmy identifikována zbraň s tlumičem jednoho z pachatelů jako odpovídající samopalu vzor 61 Škorpion, přičemž tento typ zbraně náležející obžalovanému N. byl následně zajištěn. Vedle toho pak soud prvního stupně zdůraznil nalezené pachové stopy obou obžalovaných na místě tohoto loupežného přepadení, a to právě na místech, kde se obžalovaní podle výpovědí svědků skutečně pohybovali. Podpůrně k těmto důkazům pak soud přihlédl také ke stejnému způsobu provedení loupežného přepadení jako dne 4. 3. 2010 u stejné firmy PPL CZ, s. r. o., v Českých Budějovicích ke zjevným sklonům k páchaní trestné činnosti majetkového charakteru. Obecně k založení výroku o vině výlučně na nepřímých důkazech Nejvyšší soud dodal, že takový postup není vyloučen a neznamená porušení práva na spravedlivý proces nebo práv obviněného. Není výjimečná situace, kdy se v určitých případech nepodaří orgánům činným v trestním řízení opatřit důkazy přímé, a k dispozici tak jsou pouze nepřímé důkazy. Dochází k tomu zejména v případech trestné činnosti páchané recidivujícími pachatelé trestné činnosti, kteří z předchozí vlastní zkušenosti znají postupy policejních orgánů, a další trestnou činnost proto pečlivě připravují s cílem, aby nebyli jako pachatelé odhaleni, a tedy na místě nezanechali ani žádné stopy, které by vedly k jejich dodatečné identifikaci. Jsou-li k dispozici pouze nepřímé důkazy, je ale nutné, stejně jako tomu bylo v této trestní věci, důkladně zhodnotit všechny okolnosti, za nichž byl trestný čin spáchán a mít k dispozici ne toliko jediný nepřímý důkaz. Jestliže existující pouze nepřímé důkazy vzájemné, případně i v souvislosti s okolnostmi případu, umožňují učinit zjištění také o dalších skutečnostech, které společně logicky vedou k závěru o tom, kdo je pachatelem trestného činu, jde o důkazní podklad stejně věrohodný a hodnotný jako důkazy přímé, uzavřel Nejvyšší soud. Vrchní státní zastupitelství se plně shoduje s odůvodněními soudních rozhodnutí a ústavní stížnost shledává nedůvodnou.

18. Nejvyšší soud ve svém vyjádření uvedl, že svůj názor na věc vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které odkazuje a v souvislosti s uvedeným skutkem pak zejména na str. 14 a násl. odůvodnění. Dále podotkl,

že vzhledem k uplynulé době a navíc bez trestního spisu se k věci nelze blíže vyjádřit. Navrhuje, aby ústavní stížnost byla zamítnuta.

19. Nejvyšší státní zastupitelství k projednávané věci uvedlo, že své stanovisko k věci vyslovilo již v rámci vyjádření k dovolání stěžovatele, ke kterému se posléze vymežil Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí (viz zmíněné usnesení ze dne 29. 4. 2014 sp. zn. 7 Tdo 1317/2013), jež je s vyjádřením Nejvyššího státního zastupitelství v konečném důsledku v souladu. Podstatou argumentace stěžovatele je, že v jeho trestní věci obecně absentovaly přímé důkazy a nepřímých byl nedostatek, neboť konkrétně v daném bodu proti němu svědčila toliko pachová stopa, o níž navíc policejní technik sdělil, že mohla být důsledkem přenosu prostřednictvím jiné osoby. Jak ovšem vyplývá z učiněných zjištění, konstatovaných i v dovolacím řízení, policejní technik v postavení svědka jednoznačně vysvětlil, že k přenosu mohlo dojít, avšak pouze mezi spolupachateli téhož útoku jako osobami, které byly v bezprostředním kontaktu. K tomu bylo doplněno, že byly zajištěny rovněž i další nepřímé důkazy usvědčující obviněného ze spáchání předmětné trestné činnosti, které do sebe zapadají, doplňují se a podporují natolik, že umožňují spolehlivý závěr jak o dodržení pravidel stanovených v § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu, tak i o vině obviněného (viz s. 12 a 13 usnesení Nejvyššího soudu). S popsány závěry se v plném rozsahu tento účastník ztotožňuje, a proto navrhuje, aby Ústavní soud ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněnou odmítl.

20. K posuzované ústavní stížnosti zaslal Ústavnímu soudu své vyjádření též vedlejší účastník P. N. (v předmětné trestní věci spoluobviněný), dále vedlejší účastnice obchodní společnost Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group, podepsané jejím pověřeným zaměstnancem, a vedlejší účastník I. L., který pouze sdělil, že se skutkem spáchaným v Praze - Řeporyjích nemá žádnou souvislost, tudíž je bez vyjádření. Jelikož ovšem fyzické a právnické osoby jako účastníci nebo jako vedlejší účastníci řízení před Ústavním soudem musí být zastoupeny advokátem v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy (§ 30 odst. 1 ve spojení s § 29 zákona o Ústavním soudu), Ústavní soud pro absenci tohoto jejich zastoupení k těmto vyjádřením nepřihlížel. Vedlejší účastnice obchodní společnost PPL CZ, s. r. o., sdělila, že postoupila žádost o vyjádření svému právnímu zástupci JUDr. Michalu Stupkovi, Ústavní soud však od něj žádné vyjádření neobdržel. Vedlejší účastník J. H. na výzvu Ústavního soudu k vyjádření se k ústavní stížnosti nereagoval.

21. Vzhledem k tomu, že ve vyjádřeních účastníků a vedlejších účastníků řízení se neobjevila žádná nová relevantní tvrzení, Ústavní soud nepovažoval za nutné zaslat tato vyjádření k replice stěžovateli.

IV. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

22. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, jenž byl účastníkem řízení, v němž byla vydána napadená rozhodnutí, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s požadavky ustanovení § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu a contrario), neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svých práv.

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

23. Ústavní soud ustáleně judikuje, že jeho úkolem je jen ochrana ústavnosti, a nikoliv zákonitosti [čl. 83, čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy]. Ústavní soud není povolán k přezkumu aplikace tzv. podústavního práva a může tak činit jen tehdy, jestliže současně shledá porušení základního práva či svobody, protože základní práva a svobody vymezují nejen rámeček normativního obsahu aplikovaných právních norem, nýbrž také rámeček jejich ústavně konformní interpretace a aplikace. Výklad zákonných a podzákonných právních norem, který nešetří základní práva v co nejvyšší míře, při současném dodržení účelu aplikovaných právních norem anebo výklad, který je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, pak znamenají porušení základního práva či svobody.

24. Ústavní soud zdůrazňuje, že zásada volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 6 trestního řádu) se promítá do práva na soudní ochranu, jež je současně korektivem možné svévole nebo libovůle při hodnocení důkazů (čl. 36 odst. 1 Listiny, čl. 6 odst. 2 Úmluvy). Stanoví tak způsob, kterým soudce důkazy hodnotí, otevírá prostor pro soudcův svobodný úsudek a tím vytváří příznivé prostředí pro vnitřní přesvědčení soudce o dostatečné míře důkazů potřebných k rozhodnutí ve věci [např. nálezn sp. zn. I. ÚS 1428/13 ze dne 20. 8. 2013 (N 150/70 SbNU 389)].

25. Ústavní soud se zabývá správností hodnocení důkazů obecnými soudy jen, zjistí-li, že v řízení před nimi byly porušeny ústavní principy řádného procesu, a napadená rozhodnutí obecných soudů může zrušit pouze tehdy, pokud dokazování v trestním řízení neprobíhalo v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu, popř. nebylo-li v řízení postupováno dle zásady oficiality, zásady vyhledávací, zásady

materiální pravdy (§ 2 odst. 4 a 5 trestního řádu) a za respektování zásady presumpce nevinny (čl. 40 odst. 2 Listiny, § 2 odst. 2 trestního řádu). Tímto postupem totiž dochází i k porušení práv zaručených čl. 36 odst. 1, případně i čl. 37 odst. 3 Listiny, a je namístě ingerence Ústavního soudu [viz nález sp. zn. I. ÚS 108/93 ze dne 30. 11. 1994 (N 60/2 SbNU 165) nebo nález sp. zn. I. ÚS 68/93 ze dne 21. 4. 1994 (N 17/1 SbNU 123)]. Z hlediska ústavněprávního přezkumu je tedy významné, zda důkazy, o něž se napadené rozhodnutí opírá, tvoří logicky uzavřený celek a zda odůvodnění napadeného rozhodnutí nenese znaky zřejmé libovůle.

26. Ke kasaci rozhodnutí lze přistoupit, jestliže v napadených rozhodnutích nebyl důkazní postup pečlivě a úplně popsán a logicky a přesvědčivě odůvodněn [viz např. nálezy sp. zn. III. ÚS 463/2000 ze dne 30. 11. 2000 (N 181/20 SbNU 267) a sp. zn. III. ÚS 181/2000 ze dne 23. 11. 2000 (N 175/20 SbNU 241)]. Obdobně Ústavní soud zasahuje v případech, kdy v soudním rozhodování byla učiněná skutková zjištění v extrémním nesouladu s provedenými důkazy, takže výsledek dokazování se jeví jako naprosto nespravedlivý a věcně neudržitelný [viz např. nálezy sp. zn. III. ÚS 84/94 ze dne 20. 6. 1995 (N 34/3 SbNU 257) a sp. zn. III. ÚS 166/95 ze dne 30. 11. 1995 (N 79/4 SbNU 255) či usnesení sp. zn. III. ÚS 376/03 ze dne 14. 1. 2004 (U 1/32 SbNU 451)]. Extrémní nesoulad je dán zejména tehdy, nemají-li skutková zjištění obecných soudů žádnou obsahovou spojitost s provedenými důkazy nebo nevyplývají-li z těchto důkazů při žádném z logicky přijatelných způsobů hodnocení, případně když hodnocení důkazů v napadeném rozhodnutí zcela absentuje [usnesení sp. zn. III. ÚS 359/05 ze dne 23. 9. 2005 (U 22/38 SbNU 579)]. Z odůvodnění rozhodnutí obecných soudů musí zároveň vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů (skutková zjištění jsou výsledkem provedení důkazů a jejich hodnocení) a právními závěry na nich vybudovanými.

27. Z hlediska řádného vymezení skutkového stavu věci ve shora uvedeném smyslu vyvstávají v nyní posuzované věci jako klíčové především princip presumpce nevinny a zásada in dubio pro reo, které měly být dle stěžovatele porušeny při hodnocení provedených důkazů obecnými soudy. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu, pravidlo in dubio pro reo přímo vychází z ústavního principu presumpce nevinny. Podle čl. 40 odst. 2 Listiny je totiž každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla vyslovena jeho vina. Vyjádření této zásady lze nalézt i v čl. 6 odst. 2 Úmluvy, který stanoví, že každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem. Právní význam presumpce nevinny spočívá v první řadě v povinnosti orgánů činných v trestním řízení hledět na toho, proti komu je vedeno trestní řízení, jako na nevinného. Tato jejich povinnost trvá až do skončení tohoto řízení, přičemž k vyvrácení předmětné domněnky může dojít pouze pravomocným odsuzujícím rozsudkem. Jde o jednu z nejvýznamnějších ústavních záruk spravedlivého procesu v trestním řízení, od níž se odvíjí některá další důležitá pravidla dopadající zejména na proces dokazování, včetně hodnocení důkazů. Vedle zásady in dubio pro reo takto nelze opominout především požadavek, aby orgány činné v trestním řízení postupovaly nestranně, neboť tato potřeba je nezbytným předpokladem důvěry veřejnosti v jejich rozhodování. V této souvislosti je třeba zdůraznit zejména povinnost objasňovat stejně pečlivě okolnosti svěřící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede (§ 2 odst. 5, § 164 odst. 3 trestního řádu), jakož i povinnost soudu vypořádat se v rozsudku nebo usnesení s obhajobou a v jejím rámci s navrženými důkazy ve smyslu § 125 odst. 1 trestního řádu. Zásada presumpce nevinny takto působí vůči orgánům činným v trestním řízení [srov. např. nález sp. zn. II. ÚS 577/13 ze dne 23. 6. 2015 (N 118/77 SbNU 721)].

28. V návaznosti na výše uvedená obecná východiska lze konstatovat, že použití pachových stop jako nepřímého nebo také podpůrného důkazu je přípustné, resp. obecnou věrohodnost samotného důkazu pachovou zkouškou Ústavní soud nezpochybnuje. Je však nutné zároveň připomenout, že na základě tohoto důkazu je obecně možno dospět pouze k závěru, že se určitá osoba v blíže neurčené době s největší pravděpodobností nacházela na určitém místě. Nelze tedy pouze z něj jednoznačně a bez důvodných pochybností dovodit, že se taková osoba dopustila trestného činu, který se na daném místě stal [srov. např. nálezy sp. zn. I. ÚS 394/97 ze dne 4. 3. 1998 (N 28/10 SbNU 179), sp. zn. II. ÚS 418/99 ze dne 3. 8. 2000 (N 116/19 SbNU 113), sp. zn. IV. ÚS 10/02 ze dne 9. 6. 2003 (N 84/30 SbNU 287), sp. zn. II. ÚS 2168/07 ze dne 30. 4. 2008 (N 82/49 SbNU 185) a sp. zn. I. ÚS 3094/08 ze dne 29. 4. 2009 (N 103/53 SbNU 293), jakož i usnesení sp. zn. II. ÚS 90/04 ze dne 27. 5. 2004]. Výsledek metody pachové identifikace je typickým nepřímým důkazem, který potvrzuje skutečnost, že se určitá fyzická osoba dostala do kontaktu s předmětem, z něhož byla stopa sejmuta, nikoli že určitá osoba přímo spáchala trestný čin. Musí tedy existovat další skutečnosti, které vytvoří uzavřený řetěz důkazů, resp. nesmí existovat žádná jiná reálná možnost, že by se činu mohl dopustit někdo jiný než osoba obviněná. Jinak řečeno, aby důkaz pachovou identifikací byl dostačující, je třeba, aby tento důkaz nebyl pro uznání viny důkazem jediným, osamoceným. Tato východiska, o něž se Ústavní soud i v nyní projednávané věci opírá a vychází z nich, byla podrobně shrnuta a analyzována v nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2016 sp. zn. IV. ÚS 1098/15 (N 47/80 SbNU 573), na nějž odkazuje prostřednictvím jedné ze svých námitek taktéž stěžovatel.

29. Pro použitelnost důkazu metodou pachové identifikace má velký význam například i to, zda byly stopy sejmuty a uchovány řádně, zda nedošlo k jejich záměně, nebo k tzv. přenosu (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 4. 2003 sp. zn. 4 Tz 107/2002) a zda nedošlo k nepřipustné manipulaci při ztotožňování stopy [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2008 sp. zn. 3 Tdo 1207/2008; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015 sp. zn. 6 Tdo 194/2015; nález Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2003 sp. zn. IV. ÚS 10/02 (N 84/30 SbNU 287)].

30. Ústavní soud po prostudování spisu vedeného u krajského soudu pod sp. zn. 20 T 38/2011 zjistil, že důkazní materiál opatřený ve věci a před obecnými soudy provedený netvoří, v intencích výše uvedeného, dostatečný podklad pro vydání odsuzujícího rozsudku vůči stěžovateli stran skutku spáchaného v Praze 5 - Řeporyjích. V případě zmiňovaného skutku nebyla naplněna zásada materiální pravdy zakotvená v § 2 odst. 5 trestního řádu, neboť skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby o něm nevystaly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro vydání odsuzujícího rozhodnutí soudy. V návaznosti na nedostatečně rozkrytý skutkový stav je povinností obecných soudů postupovat, dle výše uvedených principů, zejména v souladu se zásadou in dubio pro reo, k čemuž však v projednávané věci nedošlo, jak bude podrobně popsáno níže.

31. Obecné soudy stran skutku spáchaného v Praze 5 - Řeporyjích provedly následující důkazy, které ve vztahu ke skutku měly jen omezenou vypovídací hodnotu. Krajský soud vyslechl k tomuto skutku zaměstnance poškozené společnosti PPL CZ, s. r. o., (strážný S. K., J. V., P. B. a M. M., pokladní Š. K., vedoucí směny J. M., dispečer M. D. a dispečerka I. R.), na základě jejichž výpovědi však nebylo možno stěžovatele ztotožnit, neboť pachatelé loupežného přepadení v Praze 5 - Řeporyjích byli maskováni a znaky, které svědci uváděli, nevedly k individuální identifikaci osob, neboť výpovědi svědků k popisu pachatelů byly toliko velmi obecného charakteru, např. několik svědků shodně vypovědělo, že jednomu z pachatelů zpod masky lezly vlasy kaštanové barvy, svědek B. doplnil, že byly kudrnaté. Podle výpovědi svědkyně K. mluvil jeden z pachatelů s východním akcentem, přičemž typický Pražák to dle ní nebyl. Dále svědek M. k popisu osoby, která vykopla dveře od dispečinku, uvedl, že pachatelem byl muž o výšce přibližně 170-180 cm, statnější postavy a se širokými stehny. Dle zjištění Ústavního soudu se také všechny další výpovědi svědků odvíjely v témže duchu.

32. Dále byly jako důkazy provedeny v hlavním líčení před krajským soudem protokoly u ohledání místa činu, protokol o odběru a otisku pachových stop a fotodokumentace, z nichž vyplývá, že na místě činu byly zajištěny stopy, a to stopa č. 1 pachová z podlahy s místem zajištění vstup do místnosti "příjem a výdej zásilek" v přízemí budovy, stopa č. 2 pachová z kliky dveří s místem zajištění dveře do místnosti "dispečink - pokladna", stopa č. 3 pachová z podlahy s místem zajištění podlaha za vchodem do místnosti pokladny, stopa č. 4 trasologická - otisk obuvi s místem zajištění podlaha před dveřmi do místnosti "dispečink - pokladna" a stopa č. 5 trasologická - otisk obuvi s místem zajištění dveře do místnosti "dispečink - služební místnost". Z odborného vyjádření v oboru kriminalistika vyplynulo, že stopy trasologické (č. 4 a č. 5) jsou tvořeny otisky částí dvou druhů podešví, jejichž vzory však nejsou uvedeny v databázi TRASIS ani ve sbírce stop, a tedy k individuální identifikaci pachatelů nevedou.

33. Dále bylo krajským soudem provedeno odborné vyjádření z oboru metody pachové identifikace stop ve vztahu k pachovým stopám zajištěným na místě činu. Z odborného vyjádření vyplynulo, že došlo k potvrzení pachové shody mezi pachovým vzorkem osoby P. N. s otiskem pachových stop z místa činu (konkrétně na podlaze v kanceláři "příjem a výdej", kliky dveří do kanceláře "dispečink - pokladna" a pokladna v kanceláři "dispečink"), jakož i potvrzení téhož u stěžovatele, a to na podlaze v kanceláři příjem a výdej a na podlaze v kanceláři dispečink. Odborné vyjádření z oboru metody pachové identifikace pak bylo ještě doplněno výsledkem zpracovatele tohoto vyjádření, nrap. J. B. Z výslechu tohoto svědka se podává, že za předpokladu, že existují dva pachatelé, kteří společně páchají trestnou činnost, je pravděpodobné, že dojde k přenosu pachu z jednoho pachatele na druhého, což znamená bezprostřední kontakt před samotným spácháním trestného činu. V žádném případě nejde o náhodný přenos pachu. Na základě porovnání pachových stop z místa činu s pachovými vzorky P. N. a M. J. (stěžovatele) lze dle svědka jednoznačně konstatovat, že na místě činu se nacházel P. N. Pokud jde o stěžovatele, lze usuzovat, že jeho pachová stopa mohla být na místo činu přenesena. Došlo ke shodě jeho pachu s pachovými stopami č. 1 a č. 3, ale jelikož jeho pach na pachových stopách byl slabý, je nutno usuzovat na možnost přenosu jeho pachu na místo činu.

34. Krajský soud dále provedl odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví balistika, kdy předmětem zkoumání byl videozáznam loupežného přepadení v Praze 5 - Řeporyjích, z něhož vyplynulo, že zbraň a tlumič, které byly zajištěny při domovní prohlídce (avšak nikoliv u stěžovatele) a které dle zjištění krajského soudu patří P. N., odpovídají zbrani a tlumiči na videozáznamu. Podle krajského soudu z odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví antropologie, jakož ani z dalších důkazů k tomuto skutku provedených (vyšetřovací

pokus a fotografie postav obžalovaných) nebylo možno vyvodit závěry, které by vedly k individuální identifikaci obviněných jako osob, které skutek v Praze 5 - Řeporyjích spáchaly.

35. Na základě takto shromážděných a provedených důkazů krajský soud vyvodil následující závěr o vině stěžovatele na předmětném skutku (str. 52 až 53 rozsudku): "Ze svědeckých výpovědí zaměstnanců poškozené společnosti ... je však zřejmé, že toto loupežné přepadení provedli dva pachatelé, kteří opět z hlediska typologie svých postav nevyklučují, že by se mohlo jednat o obžalované. Stejný závěr lze učinit i s ohledem na záznam kamerového systému (č. l. 1505 spisu), který je důležitý i z toho důvodu, že díky tomuto kamerovému systému se odbornému vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví balistika, podařilo identifikovat jednu ze zbraní držných pachatelem jako zbraň, která i se svým tlumičem odpovídá zbrani - samopalu vzor Škorpion 61, který byl zajištěn při jedné z domovních prohlídek a který patří obžalovanému P. N. Zásadním důkazem v této trestní věci je pak protokol o ohledání místa činu a odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví pachová identifikace, ze kterých vyplývá, že na místě činu zajištěné stopy jsou pachovými stopami obžalovaného N. a J. ... Zajištění pachových stop na výše uvedených místech je významné z toho důvodu, že zcela (podle svědeckých výpovědí) koresponduje s místy, ve kterých se obžalovaní pohybovali. Jestliže je v případě stopy č. 3 zjištěno, že se v této stopě nachází pachové stopy jak obžalovaného N., tak obžalovaného J., přičemž na místě, na kterém byla stopa zajištěna, se pohyboval pouze jeden z pachatelů, je podle názoru krajského soudu tato otázka logicky a přesvědčivě zodpovězena výsledkem zpracovatele odborného vyjádření u hlavního líčení, a to s poukazem na přenos pachové stopy. Z výsledku zpracovatele je pak zřejmé, že takovýto přenos pachové stopy jedné osoby druhou na místo je možný, kdy jeho předpokladem je to, že obě osoby byly krátce před přenosem stopy a jejich zanecháním na místě činu v bezprostředním úzkém kontaktu. Takovýto bezprostřední a úzký kontakt osob, které plánují loupež, na místo činu se společně dostaví a loupež spolu provedou způsobem zjišťovaným v této trestní věci, proto logicky vysvětluje, jak došlo k přenosu této pachové stopy. Přestože neměl krajský soud k dispozici v případě tohoto skutku další důkazy, musel skutečnosti vyplývající z důkazů provedených k tomuto skutku hodnotit i v kontextu svého závěru o tom, že několik dní předtím provedli oba obžalovaní způsobem naprosto totožným (minimálně obdobným) vůči stejnému poškozenému stejné loupežné přepadení. Nepochybně samo o sobě by toto konstatování ve vztahu k usvědčení obou obžalovaných nestačilo, opět je však nutné hodnotit obě loupežná přepadení z hlediska způsobu jejich provedení (s přihlédnutím k dalším ve věci provedeným důkazům) v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu ... Sklony obžalovaného J. k páčání majetkové trestné činnosti a obstarávání si prostředků pro obživu tímto způsobem také nelze přehlédnout."

36. Z výše uvedené sumarizace důkazů, z nichž krajský soud vycházel při vyvozování viny stěžovatele stran skutku spáchaného v Praze 5 - Řeporyjích, je nepochybné, že jediným důkazem, na jehož základě bylo možno prokázat individuální shodu osoby, která byla spolupachatelem P. N. na místě činu, byla pachová stopa, která byla navíc toliko tzv. přenesená. Z dosavadní judikatury Ústavního soudu, která je podrobně rozvedena výše v bodě 28, však jednoznačně vyplývá, že pro odsouzení obviněného není možno vycházet pouze z tohoto jednoho nepřímého důkazu, kterým je pachová stopa, jehož důkazní hodnota je ještě navíc oslabena tím, že zmiňovaná pachová stopa je přenesená. Všechny další důkazy, které nalézací soud ve věci provedl, byly taktéž nepřímého charakteru (stejně jako zmiňované pachové stopy), avšak tyto nepřímé důkazy samy o sobě nemohly tvořit ucelený řetězec důkazů, neboť na jejich základě nebylo možno dovodit, že osobou, která spolu s P. N. spáchala skutek v Praze 5 - Řeporyjích, byl skutečně stěžovatel. Tyto důkazy prokazovaly toliko tu skutečnost, že předmětný skutek spáchali dva muži, přičemž zejména jejich fyzická konstituce nevyklučovala, že by jedním z nich mohl být stěžovatel. Pomyslnou spojnicí mezi těmito dalšími nepřímými důkazy a stěžovatelem byly právě pachové stopy, které však de facto ve věci stojí jako jediný důkaz umožňující individuální identifikaci osoby spolupachatele P. N. na předmětném skutku. Osamocenost důkazu pachovými stopami je v dané věci dána tedy zejména tou skutečností, že ostatní provedené důkazy toliko nevyklučovaly (avšak zároveň ani jakkoliv neprokazovaly), že by spolupachatelem P. N. mohl být stěžovatel, což však pro vytvoření uceleného řetězce nepřímých důkazů (již společně s pachovými stopami) nepostačuje a zakládá porušení zásady materiální pravdy při objasňování skutkového stavu. Za této situace je obecný soud povinen vycházet z principu presumpce neviny a z něj vyplývajícího principu in dubio pro reo. Ústavní soud je dále nucen konstatovat, že skutkové závěry krajského soudu ohledně sklonů stěžovatele k páčání trestné činnosti majetkového charakteru jsou pro vyvození viny stran konkrétního skutku zcela irelevantní a jediná možnost, jak je zohlednit, je při ukládání trestu, kdy však již musí být postaveno najisto, v souladu s principem materiální pravdy, že konkrétní skutek se stal a že jej spáchal obviněný.

37. Ústavní soud v posuzované věci tedy dospěl k závěru, že skutkový stav týkající se skutku spáchaného v Praze 5 - Řeporyjích nebyl dostatečně objasněn v souladu s § 2 odst. 5 trestního řádu, neboť závěry krajského soudu o vině stěžovatele na předmětném skutku stále vyvolávají důvodné pochybnosti, zda se stěžovatel skutečně daného skutku dopustil. Za této situace Ústavní soud ukládá nalézacímu soudu, aby po kasačním zásahu doplnil dokazování a znovu posoudil všechny důkazy ke skutku spáchanému v Praze 5 - Řeporyjích

v souladu s § 2 odst. 6 trestního řádu, a to tak, aby zároveň byly naplněny požadavky § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy aby byly zejména rozptýleny důvodné pochybnosti o vině stěžovatele na předmětném skutku.

38. Ústavní soud dospěl k závěru, že nedostatečné objasnění skutkového stavu týkající se skutku spáchaného v Praze 5 - Řeporyjích, který byl stěžovateli kladen za vinu, představuje porušení principu presumpce neviný zakotveného v čl. 40 odst. 2 Listiny a v čl. 6 odst. 2 Úmluvy a z něj vyplývajícího principu rozhodování in dubio pro reo v případě, kdy není zjištěn skutkový stav tak, že nejsou vyvráceny důvodné pochybnosti, jak to vyžaduje § 2 odst. 5 trestního řádu. Takový postup je současně porušením práva stěžovatele dle čl. 8 odst. 2 Listiny, aby byl stíhán nebo zbaven svobody pouze z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Napadenými rozhodnutími došlo taktéž k zásahu do práva stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny, neboť v projednávané věci je dán extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními obecných soudů a právními závěry z těchto zjištění vyvozenými. Z čl. 40 odst. 2 ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny také vyplývá, že vina musí být vyslovena způsobem, který zákon vyžaduje, k čemuž však v projednávané věci nedošlo.

39. Na základě všech výše uvedených důvodů Ústavní soud shledal ústavní stížnost důvodnou pro porušení stěžovatelova práva na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny, jakož v čl. 6 odst. 1 Úmluvy, principu presumpce neviný a z něj vyplývajícího principu in dubio pro reo zakotvených v čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 2 Úmluvy, jakož i práva stěžovatele být stíhán nebo zbaven svobody z důvodů a způsobem, který stanoví zákon, které je zakotveno v čl. 8 odst. 2 Listiny, protože jí podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu vyhověl a podle § 82 odst. 3 písm. a) téhož zákona napadená rozhodnutí v rozsahu uvedeném ve výroku tohoto nálezu zrušil.